

660410 พอครเทศน์ภาคคำ เรื่อง กาย งานปลุกเสกฯ#45
ราชธานีอโศก <https://www.boonniyom.net/52997.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1QgViDbXCr0hd6K27AmGjK387nRP9sDsP/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1V37NUy8QJNZYihrOT5C30mruVqJ-djFw/view?usp=share_link

ดูวิดีโอได้ที่ <https://youtu.be/ZZ1bSELWKxg>
และ <https://fb.watch/jPN83yl0ZR/>

สี่ธรรมะพอคร ตอน แยกกายแยกจิตให้ถึงวิญญานฐิติ 7

พอครว่า...เจริญธรรมทุกคน วันนี้วันจันทร์ที่ 10 เมษายน 2566
 แรม 5 ค่ำ เดือน 5 ปีเถาะ ที่บวรราชธานีอโศก ชวด จุลชุล เถาะ ปี
 เถาะเป็นปีที่ 4 ยังไม่ถึง 5

งานปลุกเสกพระแท่นของพุทธครั้งที่ 45 นี้ คาบสุดท้ายแล้วที่
 อาตมาจะอธิบายในงานปลุกเสกนี้ ซึ่งอาตมาได้อธิบายในเรื่องของ
 กาย อธิบายคำว่ากาย ถึงแม้ว่าได้อธิบายพูดไปแล้วก็ยังไม่รู้สีกว่าตัว
 เองไม่เก่ง ยังไม่สามารถที่จะคลี่คลาย ขยายความ ความหมายของ
 คำว่ากายนี้ให้ครบถ้วนได้ บริบูรณ์ดี สมบูรณ์จนกระทั่ง รู้สึกว่ามันจบ

ถ้วนแล้ว แต่ก็ได้สรุปรอบจบความเป็นกายไปหลายรอบแล้ว แต่ก็ยัง
รู้สึกว่ายังไม่จุใจ

พูดแล้วก็รู้สึกว่าตัวเองยังคลี่ไม่ค่อยออก วน รู้สึกว่ายังไม่เก่ง
เท่าไร อาตมาพยายามที่จะนำ ความหมายที่พระพุทธเจ้าท่านตรัส
เอาไว้ ในสูตรต่างๆตั้งแต่คำว่า สักกายทิฐิ ที่ ผู้ปฏิบัติธรรมต้องรู้ รู้
สักกะ รู้ กายะ

รู้ความเป็นกายที่ตัวตนนี้ให้ชัดเจน ให้ถูกต้อง ให้สัมมา
จนกระทั่งสามารถแยกกายแยกจิตได้เป็นธรรมนิยาม 5 ทำให้กาย
จนไม่มีความเป็นกาย เป็นธาตุไป เป็นแค่ พืชะ มีจิตนิยามอาศัย
ไป

ก็รู้ความจริงได้ว่า พืชะ มันไม่เหมือนธาตุ เมื่อธาตุไม่มี มันก็ไม่มี
เวทนา ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ ก็อาศัยชีวะที่มีเวทนาที่ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ได้

พญัญชนะคำว่า ธตุ คืออย่างไร เราต้องรู้อาการจิต เจตสิกต่างๆ
ที่แยกเป็นเจตสิก เจตสิก มันไม่มีเวทนา มันไม่มีกายเป็นอย่างไร เรา
ก็เข้าใจของเราได้ โดยพระพุทธเจ้าท่านให้อ่านออกจากการ
พิจารณาตรงผม ขน เล็บ ฟันหนัง

ซึ่งอาตมาก็ได้แจกแจงให้ฟังแล้วว่า ส่วนที่ไม่ว่าจะเป็นส่วน
ของขนของผม ของเล็บ ของฟัน ของหนัง ส่วนนอกที่ ไม่เกี่ยวกับ
ประสาทแล้ว ไม่มีความเป็นกายแล้ว เราจะตัดให้มันขาดออกจากร่าง
ก็ตัดได้ ไม่เจ็บไม่ปวด ไม่มีความรู้สึก ไม่มีเวทนาเลย

ส่วนที่มันขาดออกไปมันก็ยังคิดว่ามันหลุดออกไปจากร่าง สรีระ
เราแล้ว มันไม่มีชีวะกับสรีระเราแล้ว มันหลุดออกไปเลย

ส่วนนั้นมันก็ยังคิดว่าเป็นดินน้ำไฟลม เป็นธาตุ มันไม่มีชีวะ
ขาดไปแล้วก็ขาดกัน ส่วนที่ยังเหลืออยู่เป็นชีวะ มันไม่เจ็บมันไม่ปวด
มันไม่ทุกข์ มันไม่สุขก็เข้าใจว่า มันไม่ทุกข์ไม่สุข มันไม่เจ็บไม่ปวด

อย่างนี้ไม่มีบาปไม่มีบุญ เพราะไม่รู้สีกเจ็บ ไม่รู้สีกปวด ไม่รู้สีกชอบ ไม่รู้สีกชัง ไม่รู้สีกความเป็นทเวหรือความเป็นกาย มันก็ไม่มีกายผูก ยึด ไม่ติดไม่ยึดอะไรกัน

อาการเช่นนี้จะเป็นอาการที่เป็น อทุกขมสุข เป็นฐานที่อาศัย ของจิต ที่เราจะปฏิบัติ

พวกมิจฉาทิฏฐิเขาก็ทำให้ไม่ทุกข์ไม่สุขได้ สะกดจิตให้ไม่ทุกข์ ไม่สุขได้ แต่มันไม่จริง มันไม่ถาวร มันไม่ยั่งยืน มันไม่ได้ดับเหตุ

เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธก็มารู้จักเหตุ ทำเหตุให้มันดับออกให้ มันออกไป เหตุที่ทำให้เกิดอาการดูด อาการกาม อาการปฏิกะ ด้วย ปัญญาอันยิ่งเห็นว่ามันเป็นความยึดติด มันเป็นความโง่ มันเป็นความ หลงว่าเป็นเราเป็นของเราเป็นรสชาติ

ถ้ามันชอบอย่างนี้ก็เป็นสุข ไม่ชอบมันก็เป็นทุกข์ ชัดเจน

โดยเฉพาะสิ่งหยาบที่เราเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์ เห็นได้ง่าย และจิตของเราก็มีปฏิภาณรู้ว่าอย่างนี้ไร้สาระ ชีวิตเราถ้าจะเลิกจาก มัน ก็ไม่กระทบกระเทือนไม่ทำให้ชีวิตเรตกต่ำ ชีวิตเราจะสูงขึ้นด้วย ข้า ชีวิตที่เคยเสียเวลาแรงงานทุนรอนกับมันไร้สาระจริงๆ โง่จริงๆ เห็นความโง่ของตัวเองชัดเจนเลย ชัด ปัญญาเกิดขึ้นเป็น วิชชา อวิชชาหายไปเลย ก็หลุดพ้นมาจากโลก อบาย ก็ชัดเจน

เป็นเช่นนี้เองเหรอจิต เจตสิก รูป หลุดไปแล้วมันก็เป็นนิพพาน เป็นขั้นนี้เอง หรือ ความหมด ไม่มีความเกี่ยวข้องเป็นจิต เจตสิกอะไร กับเราแล้ว มันกลายเป็น สสารวัตถุ สรรระ เป็นอะไรที่เกิดอยู่ในโลก

เราเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับมันมีอยู่ก็เข้าใจแล้ว มันปรุงแต่งกันเป็น โลกอบาย เราก็หลุดพ้นจากโลกบาย เป็นเช่นนี้เอง ตถตา มันเป็น เช่นนี้เอง ไม่รู้แจ้งรู้จริงแล้วเหนือขึ้นมาเป็นโลกกาม มีรูปรสกลิ่น เสียงสัมผัส มีสุขทุกข์อยู่ทางตา ตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูก

กระทบกลืน ล้นกระทบรส โผฏฐัพพะกระทบภายนอก มโนกับ
ธรรมายตนะภายใน มันก็เกิดสุขเกิดทุกข์อยู่

ก็เหมือนแต่ก่อนเราติดในอบายมุข มันก็ง่ายขึ้น เพราะมันมีของ
จริงที่เราได้หลุดพ้นแต่ละโลก โลกต่ำทำได้แล้วโลกหยาบ โลกต่อ
มา เราก็เข้าใจปฏิภาณของเรามันเกิดจริงมีจริงเป็นจริงมันก็จะทำให้
ง่ายขึ้น ก็รู้ว่าโง่ไปหลงว่า เป็นสุขเป็นทุกข์ไปหลงอยู่ที่เวทนา ที่เป็น
เรื่องมายาหลอกนะ ที่จริงมันเป็นทุกข์มันจึงหลงว่าเป็นสุข มันเป็น
สภาพมายากลหลอกเรา ทุกข์สุขมันไม่มีจริงหรอก

ความฉลาดก็สูงขึ้นเห็นขึ้น เลิกมาได้ รูปอะไรที่เป็นวัตถุรูป ที่
เราเองเคยหลง เคยติด เคยทุกข์ เคยสุขกับมัน แต่ละคนไม่เหมือน
กัน ไม่เท่ากัน อันนี้เออ เราเองไม่ได้ติดมาก วางได้ปล่อยได้ มันก็
หมดอาการผูกยึด ไม่แล้ว ไม่ติดไม่ยึด ไม่ห่วงไม่หา ไม่อาวรณ์

เราจะเกิดอาการที่ได้เรียนรู้ว่าจิตของเราเกี่ยวข้องกับสัมผัส
สัมผัสแล้วมันเกิดการ ละ วาง ปลดปล่อย ขาด หมดกิเลส แม้จะ
สัมผัสสัมผัสกันอยู่ ก็เป็นธรรมดาธรรมชาติที่อยู่ร่วมกัน สัมผัส
สัมผัสกัน มันไม่เป็นโทษ มันเป็นประโยชน์ในอันนี้ อย่างนี้ ก็เอามา
ร่วมใช้ร่วมกันร่วมใช้ กับชีวิตได้ มันเป็นจริงมันจะเห็น

ฟังๆนี้เข้าใจไหม มีสภาวะไหม... มี ทำได้ไหม... ได้ ไฉ่ที่ละได้
แล้วมีไหม... มี ไฉ่ที่ยังไม่ได้มีอยู่มีไหม... มี แล้วไฉ่ที่ทำได้ ทำให้
มันมีอยู่ มันไม่มีไม่ได้หรือ...กำลังทำอยู่ นี่ พูดไปแล้วเรารู้ว่าพูดอัน
นี้หมายถึงอะไร แล้วเรารู้ว่าเราได้หรือไม่ได้ ไม่มีดมัว กระจางชัด

เป็นอภัสรา เป็นความสว่างกระจ่างแจ้ง คือ มีกาย อย่าง
เดียวกัน พวกเราเข้าใจสัมผัสแล้ว เราชัดเจน เรายังติดอยู่ เรารู้ เรา
ไม่ติดอยู่เรารู้ เข้าใจว่าสัญญากำหนดหมายของเราอ่านรู้ว่า ยังติด

อยู่นะ อากัศรา หมายถึงความสว่างกระจ่างแจ้ง หรือปัญญา หรือความรู้ ความเจริญของจิตท่านเรียกว่าอากัศรา เทวดาชั้นสูง

วิญญานลลิตขั้นที่ 1 ก็เป็นมนุษย์ เป็นมาร เป็นเทวดาไม่รู้เรื่อง กายต่างกันสัญญาต่างกัน

พอมาวิญญานลลิตขั้นที่ 2 กายต่างกัน สัญญาอย่างเดียวกัน ทำให้เห็นอาการนิวรรณ์ 5 ไม่มีได้ ไม่มีกาม พยาบาท ถีนมิทธะ อุทธัจจะ กุกกุกจะ วิจิกิจฉา จนชัดเจนไม่สงสัย รู้จนกระทั่งกระจ่างแจ้ง สัมมาทิฐิเลยว่ามันดับอย่าง กายต่างกัน

เพราะเราลืมนิยามสัมมาทิฐิ ส่วนมิจฉาทิฐินั้นหลับตาเข้าถึง ทำให้ไม่มีนิวรรณ์ สัญญาไม่มีนิวรรณ์ ก็ทำได้เหมือนกัน พวกหลับตา เขาก็ทำได้สัญญาอย่างไม่มีนิวรรณ์ทั้ง 5

พวกลืมนิยามก็ทำได้ไม่มีนิวรรณ์ 5 เหมือนกันโดยที่ กายต่างกัน คนหนึ่งลืมนิยาม คนหนึ่งหลับตา

พอไปวิญญานลลิตขั้นที่ 3 เกิดปัญญาเกิดความสว่าง กระจ่างแจ้งรู้ อ้อ.. กายอย่างเดียวกัน ความสว่างกระจ่างแจ้งอย่างเดียวกัน หรือมีปฏิภาณปัญญารู้ มีความรู้ความฉลาดอย่างเดียวกัน แต่ว่า มิจฉาทิฐิเขาเห็นต่างจากเรา

ปัญญาของเขาไม่เหมือนเรา ความสว่างกระจ่างแจ้งความรู้เขา ไม่เหมือนเรา เทวดาอากัศราหรือความสว่างกระจ่างแจ้งความรู้ความเห็นไม่เหมือนกัน

วิญญานลลิตขั้นที่ 4 นี้ ไปกำหนดหมายสัญญา กำหนดหมาย นิโรธ มิจฉาทิฐิไปกำหนดหมายนิโรธอยู่ที่ ความไม่มีชนิดไม่รู้ ชนิดไม่เห็นไม่เข้าใจ มันเป็นความนิโรธดับความรู้ ดับสัญญา ดับเวทนา ดับให้จิตไม่ทำงานเท่านั้น มันเป็นลักษณะ กิณหา

เป็นความดับ ความดำ ความหยุด มืด เจียน สัญญาเป็น
อสังขนิสัย เวทนาก็เป็นเวทนาที่หลงว่าเป็นนิโรธ มันไม่ใช่ของจริง
เพราะฉะนั้นคนที่มองเห็น หรือคนที่ทำได้ สัมมาทิฐิ ก็เข้าใจ
นิโรธว่าไม่ใช่มันดำ มันดับ มันมืด แต่มันก็สูงกว่าดำกว่าดับกว่ามืด
กิเลส มันไม่มีก็ไม่สุขไม่ทุกข์

การดับสัญญาให้ดับให้ดำให้มืด คุณก็ไม่มีทุกข์ไม่มีสุข แต่ไม่มี
ทุกข์ไม่มีสุขที่ต่างกัน

ไม่มีทุกข์ไม่มีสุขของมิจฉาทิฐินั้น เขาก็ไม่มีได้ แต่เขาทำแบบ
ดำๆมืดๆไปเฉยๆให้มันหยุด มันดับ มันดำ มันผ่าน มันไม่มีแสงสว่าง
มันไม่มีปัญญา มันไม่มีความกระจ่างกระจ่าง ไม่มีความรู้เลย

แต่ของพระพุทธเจ้านั้น อ้อ.. อทุกข์มสุข ที่เป็นอุเบกขา ไม่มี
ทุกข์ไม่มีสุข เพราะจิตสะอาดจากกิเลส อุเบกขา ปริสสุทธา ปรีโยทา
ตา มุทุ กัมมัฏญา ปัสสรา

มันมีความเหมือนกันตรง กายเหมือนกันสัญญาเหมือนกัน แต่
มันต่างกันที่สัมมาทิฐิและมิจฉาทิฐิ เห็นไหม

เพราะฉะนั้นในวิญญานลิตีข้อที่ 5 6 7 สัมมาทิฐิ อากาสา
นัญจายตนะ คือ ความว่าง อากาศ นั้นอย่างหนึ่ง เป็นรูป

วิญญานัญจายตนะ นั้นก็อย่างหนึ่ง เป็น นาม

ระหว่างรูปกับนาม ระหว่างอากาศกับวิญญานนี้ ไม่มีนิดหนึ่งที่
ต้องการไม่ให้มีเรียกว่า สิทธัตถะ

สิทธัตถะคือ ผู้ที่มีความต้องการอันสำเร็จแล้ว พยัญชนะคำว่าสิ
ทธัตถะนี้ แปลว่าความต้องการ ผู้มีความต้องการอันสำเร็จแล้ว

นี้แหละคือความเป็นสิทธัตถะ โอโห พวกคุณนี้เป็นลูกของ
พระนางสิริมหามายาเลยทั้งนั้นนะ พวกคุณนี้เป็นลูกเป็นบุตรของ

พระนางสิริมหามายาทังนั้นเลย ที่ให้กำเนิดมาอย่างเป็นผู้มีความต้องการอันสำเร็จแล้วได้จริง

เพราะฉะนั้นจะมีกิเลสตัณหาในระดับใดก็แล้วแต่ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา ก็อยู่สูงสุดหมดจบ แม้เป็นความต้องการหรือความอยากในระดับไม่มีภพแล้วเป็นวิภวะตัณหา

ก็เข้าใจว่า พระอรหันต์แล้วไม่มีภพแล้ว แต่มีตัณหาอันไม่มีกิเลส เป็นตัณหาอุดมการณ์ เป็นตัณหาอันทำงานไม่มีตัวตน ไม่มีกิเลส ไม่มีเพื่อตัวเพื่อตน มีแต่เพื่อผู้อื่น เป็นประโยชน์

ส่วนกามตัณหา ภวตัณหา นั้นแน่นอนมันไม่มีหมดแล้ว เหลือภพ แม้ภพนั้น ก็เป็นภพอันยังวิภวะ

วิ คือยังไม่มีแล้ว กามก็ไม่มี ตัณหาก็ก็นี่ไม่มีหมด เป็นตัณหาอุดมการณ์อย่างนี้เป็นต้น

สภาวะที่อาตมาอธิบายโดยพยัญชนะนี้ถ้าพวกคุณรู้ชัดเจนแล้ว ทำให้สภาวะมันถูกต้องได้ตามที่อาตมาพูดนี้ คุณคืออรหันต์ ใครทำได้ก็รู้ตัวเองว่าเป็นอรหันต์ ทำได้อย่างแข็งแรงมั่นคงถาวร ไม่มีในจิต กระทบสัมผัสอยู่บัดนี้อยู่หลุดๆ อย่าง หยาบ กลาง ละเอียด อย่างไม่รู้ไม่เกิด

ภาวะใดก็ไม่เกิดมันคงถาวร สมาหิโต จิตตั้งมั่นที่อเนกชา สมบูรณ์แบบ ไม่หวั่นไหว ไม่เกิดอาการ อธิษฐาน ไม่มีการเคลื่อนไหว จิตนะ มันไม่เคลื่อนไหว ไม่ใช่ร่างกายไม่เคลื่อนไหว กายคล่องแคล่วเลย วชิกรรมก็คล่องแคล่ว จิตก็คล่องแคล่ว แต่ไม่มีกิเลสมาแฝงในจิต ที่จะมาคล่องแคล่วมาทำหลอก แวบๆวับๆ เร็วไวเลยนะ ไม่มีหายไป หมดสะอาดได้หมดจากจิต ไม่มีการเคลื่อนไหว ไม่มีบทบาทของกิเลสเหลือในจิตเลย อนุปาทิเสสะ ไม่เหลือ นิพพาน ที่เป็น อนุปาทิเสสนิพพาน อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นจึงเป็นผู้ที่สามารถเข้าใจ สัตตาวาส 9 คือ ยังเป็น สัตว์อยู่หมดทั้ง 9 ตัว ส่วนวิญญานลลิตี 7 นั้น บรรลธรรมไปตามลำดับ พอพ้นลำดับที่ 4 ระดับที่ 5 6 7 ก็เป็นอรหัตแล้ว หมดในรูปของ อย่าง 1 อย่าง 2 อย่าง 3 อย่าง 4 ถ้ายังเหลือก็เป็น ฌาน หรือเป็น สภาพที่ยังไม่สมบูรณ์แบบ ทำวิญญานลลิตี 7 ให้ไม่มีนิวรณ์ 5 ก็ได้ชั่วคราว ยังไม่มีพลังของปัญญาแสงสว่างความกระจ่างแจ้ง ที่ สมบูรณ์แบบ จนกระทั่งมีปัญญามีความรู้ความเข้าใจ มีแสงสว่าง กระจ่างแจ้งเป็นอาภัสรา เต็มสภาพขึ้นมาเรื่อยๆ

ความมืด ความดำ ความไม่รู้ ความที่ไม่กระจ่างแจ้งก็ค่อยๆ หาย ไป หายไป หายไป ในวิญญานลลิตีข้อที่ 4 จนหมดความมืดดำ เป็น นิโรธที่คือกิเลสนั้นเองไม่ใช่ความมืดดำ แต่ความที่ยังบัง ยังพราง ความที่ยังหลงทั้งหลายแหล่สิ้นไปจากจิต มีแต่ความรู้สว่างกระจ่างแจ้งเต็ม คือเป็นปัญญาอันยิ่ง

เพราะฉะนั้นจิตวิญญานของพระพุทธเจ้าก็จบที่วิญญานลลิตี 7 ทรงสภาพเป็นอากาศ เป็นวิญญาน เป็นอาภิญญายตนะ รู้สภาพ 2 คืออากาศกับวิญญาน รูปกับนาม และรู้สภาพ อาภิญญายตนะ คือกิเลสชนิดหนึ่งน้อยหนึ่งก็ไม่มี

ส่วน สัตตาวาส 9 อากาสนัญญายตนะ วิญญานัญญายตนะ อาภิญญายตนะ แฉม เนวสัญญานาสัญญายตนะ แฉม สัญญาเวท ยิตนิโรธ ที่จริง มันอยู่ในวิโมกข์ 8 หรืออนุปปพวิหาร 9 มี สัญญา เวทยิตนิโรธ

__สู่แดนธรรม... พ่อท่านพูดถูกแล้วครับ

พ่อครูว่า... สัตตาวาส 9 มันเป็นสัตว์หมดเลย สัญญาเวท ยิตนิโรธ ที่ถูกต้องนั้นมีอยู่ในวิโมกข์ 8 อยู่ในอนุปปพวิหาร 9

ในวิญญานลลิตี 7 ไม่ต้องมีคำว่า สัญญาเวทียิตนิโรธ เพราะว่ามันสมบูรณ์แบบแล้วโดยสภาวะธรรมที่ทำให้สำเร็จแล้ว จิตจบ

ใน 3 ข้อ อากาสนัญญายตนะ วิญญานัญญายตนะ และ อากิญจัญญายตนะ มันคือ สัญญาเวทียิตนิโรธ

คือรู้จักเวทนา รู้จักสัญญา ทำงานไปตามหน้าที่ที่ชัดเจนแล้ว มันรู้แจ้งรู้จบหมดเลยนิโรธก็เป็นนิโรธแท้ๆ ดับกิเลส สมบูรณ์แบบไม่มีกิเลสเลยเป็น อากิญจัญญายตนะ จิตก็เป็นแต่อากาสนัญญายตนะ เทวะ 2 ชาติ รูปกับนามสังขารกันอยู่เท่านั้น

เพราะฉะนั้น วิญญานลลิตี 7 ของมิจฉาทิฏฐิ 4 ตัวแรกก็เหมือน สัตตาวาส 9 ที่อวิชชาอยู่ หลงจะเป็นฌาน หลงจะกำหนดกาย กำหนดสัญญา สัตตาวาส 1 2 3 4 ก็มิจฉาทิฏฐิไปตามประสา

จริงๆก็คือเขาพยายามดับสัญญา ทั้ง 1234 เช่น ไปนั่งหลับตาปฏิบัติ ก็คือทำให้ดับสัญญาลงไปนั้นแหละ จนดับสัญญาเสร็จก็เป็น อสัณฺญีสัตว์ เป็นสัตตาวาสตัวที่ 5

เพราะฉะนั้น สัตตาวาส ตัวที่ 6 7 8 จึงเป็นเรื่องนิрмаณกายเป็นเรื่องที่คุณเนรมิตขึ้นเอง ต่างคนต่างเพ้อไปไม่รู้เรื่องกันเลยนะ

อากาสนัญญายตนะ ของใครก็ของคนนั้น ของใครของใครพูดกันโมเม สัมโมคคกาย ก็ว่าใช้ๆ แต่มัน อาทิสมานกายไม่รู้ไม่เห็นของใครของใครก็ของมัน แต่ทำเป็นบ้า ทำเป็นรู้ร่วมกันเป็นสัมโมคคกาย

แต่ต่างคนต่างปั้นขึ้นมาเนรมิตขึ้นมา นิрмаณกายเองขึ้นมาเองทั้งหมด เพราะฉะนั้นทำไปเป็นรู้กันมาก เอาจริงๆมาจับมาพูดกันสิ ต่างคนต่างไปไหนมา 3 วา 2 ศอกเลยนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ เฮ้ย! อย่างที่คุณพูดมันใช่หรือเปล่านะ เออ ใช่ก็ใช่วะ สัมโมคคกายของกูจริงกว่าของเอ็งมันจะไม่ใช่ มันจะจบไม่ลง มันจะสรุปไม่ได้ มันจะตัดสินใจไม่ได้เด็ดขาด มันเป็นหนึ่งในเดียวไม่ได้เลย จึงจบด้วย

เนวสัญญานาสัญญายตนะ เป็นความสับสน เป็นความวิจิกลึกลับ
เป็นความไม่สำเร็จ เป็นความไม่เป็นหนึ่งเดียว ชั่วกาลนาน

*__สู่แดนธรรม... ชาวอโศกจะมีโอกาสที่เป็นสัมโมคคกายที่
กำหนดสัญญาไม่ตรงกันได้ไหมครับ*

พ่อครูว่า... เป็นสิ ถ้าคุณยังไม่มีปัญญาพอ ยังไม่สะอาดพอที่จะ
มีปัญญาแจกได้ชัดเจนพอ แต่ถ้าคุณเข้าใจแล้วต้องรู้ให้ชัดเจนจริงๆ
นะ ว่าพูดกันไปพูดกันมานี้กว่าไปด้วยกันมาด้วยกัน เลือดราชธานี
อโศกแล้วไม่ใช่ แต่เป็นเลือดสุพรรณอยู่โว้ย เป็นเลือดอยู่ต่างถิ่นกัน
ไม่ใช่เลือดราชธานีอโศกด้วยกันเลยนะ มันจะรู้เอง

พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า คบหาร่วมอยู่ด้วยกัน คบกันจะรู้จัก
กันและกันดี

เพราะฉะนั้นอาตมาหยิบเอาบุคคล 7 มาอธิบายก็ดี ก็ใช้กายใช้
จิตเป็นเครื่องตัดสินเหมือนกัน อุกโตภาควิมุตติ ปัญญาวิมุตติ
ทิฏฐิปัตตะ กายสักขี สัทธาวิมุตติ สัทธานุสारी ธรรมานุสारी

อธิบายไปหลายที่แล้ว อุกโตภาควิมุตติ ก็แน่นอนมันสมบูรณ์มัน
ได้ทั้ง 2 อย่าง จะเป็นศรัทธาหรือปัญญาก็มีครบทั้งกายทั้งจิตพร้อม
เพราะฉะนั้นก็เป็นอรหันต์ได้ อาสวะสิ้นหมดได้

พอเป็นบุคคลที่ 6 ปัญญาวิมุตติ เออ ปัญญาวิมุตตินี้ทำอาสวะสิ้น
ได้ แล้ว ทำอาสวะสิ้นได้เหมือน อุกโตภาควิมุตติ เป็นอรหันต์เหมือน
อุกโตภาควิมุตติ ก็แสดงว่ามีกายสิ แต่ในพยัญชนะบอกว่า

ปัญญาวิมุตตินั้นเป็นผู้หลุดพ้นด้วยปัญญาเท่านั้นคือ ท่านที่ไม่
ต้องสัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย เขาไม่ได้แปลเขาว่า ท่านที่ไม่มีการ
สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย เขาแปลจาก น เหว โข อัญญ วิโมกเขฯ เขา
ไปแปลว่าไม่สัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย อันนี้แหละคนไม่มีสภาวะ
อาตมาก็เห็นใจ เขาก็แปลตามพยัญชนะง่ายๆ แต่มันมีความลึกซึ้งใน

ความหมายของมันว่า 'ไม่ต้องไปพูดถึงอีก น เหวโซ เพราะท่านมีกายมาแล้วตั้งแต่ ทิฐฐิปัตตะ แล้วก็มีการสักขี

พอมาถึงปัญญาวิมุตติ ท่านก็เป็นผู้ที่มีกายมาแล้ว ก็ไม่ต้องไปพูดถึง ท่านผ่านกายสักขีมาแล้ว เริ่มตั้งแต่ทิฐฐิปัตตะ ท่านก็เป็นบรรลู่ถึงทิฐฐีที่สัมมาแล้ว ทิฐฐิปัตตะ คือผู้ที่มีสัมมาทิฐฐี ปัตตะ คือผู้บรรลู่กายรู้จิตสัมมาทิฐฐี

สัทธาวิมุติบุคคลที่ 3 สายศรัทธาจึงยังไม่รู้ง่าย ยังไม่รู้ อาริยสัจ 4 คุณก็จะเป็นสัทธาวิมุติได้ คุณก็นั่งหลับตาวิมุติไม่ได้มีกาย เขาก็ว่าเขาวิมุตติ เขานิโรธ เขาเป็นอรหันต์กันนะ สายหลับตามหาบัวสายนั่งหลับตาเขาก็มีวิมุติหลับตา

นั่นแหละคือมิจฉาทิฐฐีที่ถาวร แล้วจะวนเกิดวนตายเป็นอาฬารดาบส อุทกดาบส ไปอีกนานนับชาติไม่ถ้วน แต่มหาบัวหลงผิดว่าตัวเองมีชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ซึ่งน่าสงสารจริงๆ ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร

เพราะฉะนั้นลูกศิษย์ลูกหามหาบัวพึงหนอยเด้อ อย่าไปเป็นอย่างอาจารย์ตัวเอง มันจะเป็น อาฬารดาบส อุทกดาบส พระพุทธเจ้าจึงได้อุทานว่า ฉิบหายแล้วหนอ ปฏิบัติอย่างนี้ตายไปก็ไปกับความผิดความโง่ ความหลงแล้วนึกว่าตัวเองนิโรธด้วย เวรจริงๆ จะเข้าใจไหมนี่

อาตมาไม่ได้รังเกียจนะ อาตมาสงสารนะ ไม่ได้พูดเล่นลั่นเลยจริงๆ มาก อยากไปนิพพาน สูงกว่าพวกคุณอีก พวกนี้อยากไปนิพพานสูงกว่าพวกคุณอีก ออกมาบวชก่อนพวกคุณ ทั้งสมบัติ พัสถานออกมาเป็นพระป่า ทั้งเลยนะ ลาภยศไม่เอา ทำเหมือนกับเซน พวกเซน ทั้งแล้วไม่เอา แต่มันมิจฉาทิฐฐี มันไม่มีทางปฏิบัติที่สัมมา น่าสงสาร เสียเวลาไปหนึ่งชาติ แล้วแถมพกเอาความมิจฉา

ทิฐิไปอีกชาติหน้าชาตินั้น จะเจอคนสมาธิทิฐิสอนได้ไหมนี้ จะเจอสัตตบุรุษ หรือเจอเหมือนกันแต่กุไม่เอามึงในชาตินี้

อาตมาเป็นสัตตบุรุษมาบอก ก็ยังติดอยู่อย่างนั้นจมอยู่ในศรัทธาวิมุตติอยู่อย่างนั้นแบบนั้น

กว่าจะมีปฏิภาณปัญญารู้เป็น สัทธาวิมุตติ อ้อ.. มาเป็นทิฐิปัตตะ เจริญพ้นจากสัทธาวิมุตติเป็น ทิฐิปัตตะ เจริญเป็นความเห็นที่สมาธิทิฐิ โธเอ๋ย..เรายังไม่พ้นมิจฉาทิฐิเลยหนอทุกๆ โพธิรักษ์บอกเท่าไรรุกก็ ดีๆ

ก็จะเกิดความละอายอย่างแรงกล้า ไม่ได้เคยต่อต้านตั้งต้นต่อต้านโพธิรักษ์ หรือว่า ดูถูกดูแคลน โพธิรักษ์ไป ดีไม่ดีลบหลู่ต่อหน้าธารกำนัลอีก ได้ละเมิดไปก็พอรู้ตัวเข้าใจถูกขึ้นมา ต้องละอายอย่างแรง กลัวอย่างแรง ไม่ต้องกลัวหรอก อาตมาไม่ใช่ยักษ์ไข่มาร

แต่คนที่มันละอายจนกลัว พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้ลึกซึ้งทุกๆ คำ มันกลัวจริง เป็นจริงอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นกว่าจะเข้าใจอย่างถูกต้องสมาธิทิฐิจริง พุดง่าย แต่ไม่ใช่ง่ายๆหรอก แต่ละคนกว่าจะสมาธิทิฐิจริง ง่ายๆ นี่นะ จริงๆ ง่ายๆ ก็จริงก็ไมรู้ อาจารย์สมเกียรติบอกว่าพ่อท่านพุดลงท้าย จริงๆ ง่ายๆ อาตมาก็ไม่รู้จะใช้พยัญชนะอะไร เพราะฉะนั้นเขาเจอแต่หลอก มันไม่จริงสักที ก็จริงให้มาเจอจริงๆ ง่ายๆ นะ ไม่รู้จะพุดยังไง พยัญชนะต้องย้าต้องซ้ำ มันเป็นพยัญชนะที่บอกถึงความจบ ตัวจบตัวจริง มันอย่างนี้ มันไม่มีผิดไม่มีพลาด

นี่อาตมาอาศัยคำสอนพระพุทธเจ้ามาอธิบายต่างๆ นานา เพื่อที่จะขยายรายละเอียดต่างๆ เพื่อให้เราเข้าใจ

`หนังสือปัญญา 8 ข้อ 227...

(๒๒๗)“อาริยะ”กับ“อนาริยะ”แตกต่างกันแน่นอน

ความสงบที่“สัมมาทิฐิ”นั้น “ดับ”กันเฉพาะ“เหตุแห่งทุกข์”
ได้แก่ “กิเลส”แท้ๆ ตรงๆ จึงจะเป็น“อาริยะ” คือ “สัจจะของผู้
ประเสริฐ-ผู้เป็นอาริยะจริงๆ”

ถ้ายัง“หลับตา” ไม่มี“สัมผัส” ก็ไม่มี“เวทนา” ไม่มี “วิญญาณ
ลลิต” ก็“มิจฉาทิฐิ”จะกำหนดความเป็น“กาย” แตกต่างกันกับผู้ปฏิบัติ
“ลัมตา”มี“สติ”เป็น“อธิปไตย”เต็ม ๑๐๐ รับรู้อยู่ พร้อมทั้ง“ภายนอก-
ภายใน”ของกาย-วาจา-ใจ แน่ๆ

จึงไม่เป็น“อาริยะ” ยังเป็นแค่“อนาริยะ”อยู่

ผู้ยัง“อนาริยะ”ก็ทำ“ความสงบ”ได้ แบบเดียรถีย์

ผู้มี“อาริยะ”จึงจะทำ“ความสงบ”แบบพุทธได้

“ความสงบ ๒ ชนิด” แบบพุทธ กับแบบที่ไม่ใช่พุทธ มัน
คนละ“ผลสำเร็จ”กันเลย

ผู้ทำได้ สามารถทำหลับตาดับไม่มีนิรณ 5 ได้ ลัมตาก็ไม่มี
นิรณ 5 ทำได้ทั้ง 2 อย่าง ผู้นี้ก็รู้ทั้ง 2 สภาพเป็นทเวะ หลับตาแล้ว
จะมัลลิมตารู้นี้ไม่ง่ายจะพารู้ด้วยไม่ง่าย แต่ผู้ที่สัมมาทิฐิลัมตา
ปฏิบัตินี้ หลับตาไม่ให้มีนิรณ 5 นั้น โอ้ย มันไม่ยากอะไรหรอก ตา
มันไม่ได้กระทบรูป หูไม่ได้กระทบเสียง มันง่ายกว่าคุณ คุณไม่ได้ฝึก
เพราะคุณเอาแต่สะกดจิตหลับตาเฉยๆ คุณไม่ได้ฝึกตากระทบรูป
แล้วอย่าให้มีกิเลสนะทำให้กิเลสลดคุณก็ไม่ได้ทำ หูกระทบเสียงคุณ
ก็ไม่ได้ทำ รูปรสเสียงสัมผัสไม่ได้ทำ กังมง่ายอยู่อย่างนั้น

ทวาร 5 ยังมีกามอยู่ เหมือนมหาบัวเคี้ยวหมาก แซะๆอยู่ ก็ยัง
เฉยแล้วหลงว่าตัวเองไม่มีนิรณ เป็นอรหันต์ นุ่นไปนุ่น ไปไกลลิบ
เลย

นี้กว่าไม่มีนิรณแล้วก็ทำให้ ภพ ภวตณหาวิภวตณหาตบ ก็เป็น
อรหันต์ใช่ไหม ก็หลงมกยตบ ที่จริงตัวเองตบสัญญา เป็น อสัญญี
สตัตตยตนะ

นี่คือความหลงผิดต่างๆ จนกระทั่งหลายแขนงที่พระพุทธเจ้า
ท่านแจกมา อาตมาก็หยิบมาขยายความให้ฟัง

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าไม่สามารถเกิดปัญญาอย่างปฏิสัมภิทา
ญาณ ก็จะไม่รู้ละเอียด แล้วไม่สามารถแจกแจงอธิบายอย่าง
ที่อาตมาอธิบายได้ อาตมาเป็นสายปัญญาอย่างปฏิสัมภิทาญาณ จึง
แจกแจงได้ทั้งพยัญชนะทั้งสภาวะ เอามาแจกแจงละเอียดและออก
ไป ตามที่ท่านมีบัญญัติไว้พระพุทธเจ้าท่านสอน

แม้แต่วะทนา 108 อย่างนี้เป็นต้น ไม่ได้หมายความว่า
คุณจะอธิบายกันได้ง่ายๆนะวะทนา 108

วะทนา 2 เป็นอย่างไร วะทนา 3 ซึ่งรู้ง่าย 2 3 ไม่ยาก

กายิกวะทนากับเจตสิกวะทนา แยกกายแยกจิต แต่ถ้ากาย คุณ
มีจฉาทิฏฐิ กายิกวะทนาของคุณไม่มีวะทนานะ พวกที่มีจฉาทิฏฐิ

กายิกวะทนา ของคุณไม่มีวะทนาคุณไม่มีคำว่ากาย มีจฉาทิ
แล้วเมื่อเริ่ม กายิกวะทนาก็ผิดแล้ว วะทนา 108 ขึ้นโมฆะไม่รู้
ได้เลยจะรู้ กายในกาย วะทนาในวะทนา จิตในจิต ธรรมในธรรมไม่ได้
เลย เพราะกายเริ่มต้นก็มีจฉาทิฏฐิ วะทนาคุณก็ไม่มีแล้ว แล้วคุณ
จะปฏิบัติกายที่มีอิทัปปัจจายายะตา ให้ถึง การศึกษาวะทนาในวะทนา
จิตในจิต ธรรมในธรรมไม่ได้เพราะไม่มี อิทัปปัจจยตาเลยคือจากอัน
นี้เป็นอย่างนี้อันนั้นเป็นอย่างนั้นไม่ได้เลย

มันไม่ต่อเนื่องคุณตัดเป็นท่อนๆ เช่น รักษาศีลก็อย่างหนึ่ง ทำ
สมาธิก็อย่างหนึ่ง ปัญญาก็อย่างหนึ่ง พวกนี้พวกนี้ตัดเป็นท่อนๆ มัน
ไม่มีอิทัปปัจจยตา ไม่มีปัจจยการ ไม่มีเหตุมีผลที่ต่อเนื่องกันเลย

ไม่มีปฏิจลสมุปบาท เป็นมิจฉาทิฏฐิหรือเป็นอวิชาข้อสำคัญใน
อวิชา 8 ไม่รู้จักปฏิจลสมุปบาท ไม่รู้จักอริยสัจ 4 ไม่รู้จักส่วนอดีต
ส่วนอนาคต ไม่รู้ทั้งส่วนอดีตและอนาคต ไม่รู้จักปฏิจลสมุปบาท นี่
คือมิจฉาทิฏฐิเต็มประตู 8 เลย คนนี้

หรืออวิชา 8 ประการ ท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่มไหนจำ
ไม่ได้

_สู่แดนธรรม... เล่ม 34 ข้อ 391

พอครว้า... อาตมาอธิบายธรรมะพระพุทธเจ้าไม่ได้เดาส่ง แต่
อ้างอิงหลักฐานที่คนนับถือ เช่นพระไตรปิฎก เป็นต้น จากตำนาน
เป็นต้น อาตมาก็ไม่พูดลอยลม แต่อ้างแล้วอ้างต่างกัน อธิบายต่าง
กัน แปลความหมายไปต่างกัน

เพราะฉะนั้นผู้ที่ติดตาม ก็ต้องติดตามเมื่อมันเห็นแตกต่างกัน
อธิบายต่างกันแล้ว พระพุทธเจ้าท่านก็สุดวิสัย มันยึดถือความเห็น
ของตนเข้าไปแล้ว ท่านก็บอกว่า ใครจะเห็นของใครเป็นสิ่งที่ถูกต้อง
ก็ต่างคนต่างเห็น ต่างคนต่างอยู่ อยู่ด้วยกัน เห็นต่างคนต่างปฏิบัติ
ยืนยันกันไป เป็นนานาสังวาส ก็เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าด้วยกันทั้งคู่
แต่มันมีความเห็นต่างกัน เป็นนานาต่างกัน ท่านก็มีหลักธรรมวินัย
พวกนี้ ก็ไม่ต้องไปถกเถียงกัน ไม่ต้องลงปาฏิโมกข์ร่วมกัน ไม่ต้อง
ไปฟ้องร้องกัน แต่ด่ากันได้แรงๆ

นี่คือหลักเกณฑ์ของนานาสังวาส ปฏิกโกสนา เป็นพยัญชนะ
บาลี ปฏิกโกสนาคือ คัดค้านกันอย่างดั่งๆแรงๆ เต็มทีเลย ปฏิกโก
สนา คือคัดค้านกันอย่างเต็มที่อาจจะแตกเลยได้ แต่อย่าไปทำลาย
กัน อย่าไปฟ้องร้องกัน

_สู่แดนธรรม... ไม่ให้มี อักโกสะ

พ่อครูว่า... ปฏิบัติโกสนาได้แต่ไม่ให้ถึง อักโกสะ หรือฟองร้อง อธิกรณ์ เพราะฉะนั้นเถรสมาคมฟองร้องอาตมา ทั้งที่เป็นนานา สังวาส ท่านก็ไม่วินิจฉัยแหละคือความไม่รู้ ท่านเสื่อมหมดแล้ว ท่านไม่รู้ ธรรมวินัย อาตมาประกาศนานาสังวาสตั้งแต่วันที่ 6 สิงหาคม 2518 ประกาศแล้วเรียบร้อยก็อยู่กันไปได้ตั้งนาน วันร้ายคืนร้ายยังงี้ก็ไม่รู้ บอกว่านอกเขตต้องจัดการ พ.ศ 2531 - 32 ก็ขัดอาตมา เหมือนผีเข้า ได้ สุดท้ายเราก็ต้องยอมเขา

ตัดสินใจไม่ได้ก็ให้ศาลทางโลกตัดสิน มันก็ผิดสิเขาจะไปรู้เรื่อง อะไร ศาลทางโลกกับทางธรรมะ ผิดก็ผิด อาตมาก็ยอมทุกอย่างเลย ก็ทำให้ท่านได้รับวิบากไปต่าง ๆ นานา สารพัด ท่านก็ไม่วินิจฉัยหรือกว่าท่าน ทำอย่างนี้มันมีวิบาก ท่านไม่รู้ แต่ก็ไม่วินิจฉัยจะอย่างไรได้ กรรมใคร กรรมมัน กัมมัสโกมहि กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพณฺธุ กัมมปฏิสรโณ กัมมังสัจจเตวิภังขติ กัมมุนาวัตตติโลกิ โครทำกิจของ ใคร

อาตมาทำงานจนถึงวันนี้ 2513-2566 ประมาณ 52 ถึง 53 ปี ย่างเข้าไปแล้ว อาตมาว่าได้พูดยืนยันสัจจะ จนกระทั่งเขาไม่กล้าที่จะแย้งแล้ว

เพียงแค่เขามีกิเลสอึดตา มานะ มีกิเลสอยู่ มันดันไว้ไม่ให้เขา มายอมรับ เพราะว่ากิเลสของเขามีจริง

คนที่กิเลสเบาบางหรือไม่มีกิเลสที่จะต้านแย้ง อึดตามานะน้อย แม้เขาจะมีอย่างอื่น ติดในโลกธรรมอะไรอย่างอื่นอยู่ แต่ลักษณะ พวกนี้น้อย เขาก็เริ่มรับฟัง

ยิ่งไม่มีอะไรอคติกับอาตมามากเกินไป ฟังธรรมด้วยดี สุขุสังลก เติปัญญา ฟังด้วยดีก็จะยิ่งเข้าใจ ยิ่งเข้าใจ อานิสงส์ในการฟังธรรม 5

ประการ ก็ยิ่งจะเกิดยิ่งจะเกิด ก็เป็นสัจจะตรงตามคำสอน
พระพุทธเจ้า ที่อ้างอิงมาเทียบเคียงนี้ทั้งนั้น

สื่อนิพนธ์พอครุ ตอน ลักษณะคนมีโทษสมบัติ 6 ประการ ที่ไม่ ควรคบ

พอครุว่า... ที่นี้ก็เข้ามาสู่ประเด็นที่อาตมาพูดโยงใยถึง
เศรษฐศาสตร์ พูดถึงกาย พูดถึงจิต จนกระทั่งเกี่ยวข้องกับความเป็น
ชีวิต เกี่ยวข้องถึงความเป็นสังคม แล้วก็มาทำงานกับสังคม ช่วย
เศรษฐกิจเศรษฐศาสตร์ ให้กับมวลมนุษยชาติ ช่วยรัฐศาสตร์ ช่วย
การเมืองให้มวลมนุษยชาติ

เพราะฉะนั้นผู้ใดเป็นอรหันต์ขึ้นไป เป็นผู้ที่มีความจบกิจ ก็จะมีค
ความจริง มีภูมิธรรมจริง สัจธรรมจริง แล้วก็มาช่วยอย่างมีความจริงนั้น
เป็นการช่วยอย่างมีสัจจะมีความจริง

ส่วนคนที่ไม่มีเลย ความรู้ทางธรรมไม่มี สมบัติสัจจะ ประมัตถสัจ
จะ ไม่อีโน้อีไหนอะไรเลย คำสอนพระพุทธเจ้า ไม่ถึงขั้นอนัตตาเลย
นะอย่างทักษิณ

ผู้ที่เขามีภูมิปัญญาก็รู้ได้ว่า บัดนี้ พูดไปคุยโม้อวด เป็นนัก
โอ้อวด

โทษสมบัติ 6 ประการ

**อวดตัวเอง เบ่งอำนาจ ฉลาดโกง โขมงโม้แหลก แจก
อย่างมีเล่ห์ ทำเท่โง่ๆ**

นี่คือผู้ที่แสดง ไม่ว่าด้านเศรษฐศาสตร์ ไม่ว่าด้านรัฐศาสตร์ นี่
คือโทษสมบัติ 6 ประการ

คนที่มีโทษสมบัติ 6 อย่างครบ นี้อย่าคบ ช่วยมหาช่วยเลย

—สู่แดนธรรม... มีคนอยากฟัง 6 ประการนี้ซ้ำอีกครั้งครับ

พ่อครูว่า... อวดตัวเอง เบ่งอำนาจ ฉลาดโกง โขมงโม้แหลก
แจกอย่างมีเล่ห์ ทำเท่โง่ๆ

นี่คือนักเศรษฐศาสตร์คือนักรัฐศาสตร์ที่มีโทษสมบัตินี้อยู่ กิด
เอาก็แล้วกัน อ่านเอา

ที่นี้มาแะผู้ที่รู้รอบโลกผู้ที่ได้รู้จักโลกภายนอกมา รู้ความหมาย
ของภายนอกแล้วก็เอามาแสดงความเห็นมาร่วม เหมือน sms ส่งมา
กัน ยาวเป็นข้อความ ยาวเหมือนบทความเลย ไม่ได้เป็นคำสั้นๆเป็น
SMS ที่เดียว ลายมืออาตมานั้นไม่สวยเลยแต่อ่านง่าย

บางคนเขียนตัวหนังสือก็ช่วยสวย เป็นระเบียบเรียบร้อยแต่อ่าน
ยากชิบเป๋งเลย จริงอ่านยากๆ เขียนสวยเป็นระเบียบตรง ได้เหลี่ยม
ได้มุมดี แต่ทำไมมันอ่านยากก็ไมรู้ แต่ของอาตมา มันมีช่องว่างมีหัว
มีตัวมีหาง มันดูง่าย มันแสดงซึ่งสัจธรรมอย่างหนึ่งเหมือนกัน พวก
นักทำเท่โง่ๆ ทำได้สวย แต่อ่านยาก

เอามาฟังดู 2 อันนี้เขาเอามา

**สี่ธรรมะพ่อครู ตอน เมืองไทยมีคุณธรรมสูงจึงอลุ่มอล่วยมาก
กว่าบังคับใช้กฎหมาย**

_Las Vegas...และลอตเตอรี

คราวที่แล้วผู้เขียนได้นำเสนอบทความ “กาสิโน...ฮาวาย...แดน
Paradise!!!” เป็นรัฐที่มีรายได้หลักจากการท่องเที่ยว แต่ปฏิเสธการ
พนันทุกประเภทบนแผ่นดิน คราวนี้จะนำเสนอเมืองกาสิโนที่ตั้ง
กระฉ่อนทั่วโลก คือ ลาสเวกัส ตั้งอยู่ในมลรัฐเนวาดา ประเทศ
สหรัฐอเมริกา ในปี พ.ศ.2564 กาสิโนในรัฐเนวาดามีรายได้รวม
13.43 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ แม้มีภาพลักษณ์เป็นเมืองแห่งการ

พนัน แต่เนวาดาเป็น 1 ใน 5 รัฐที่มีกฎหมายบัญญัติให้การซื้อขายลอตเตอรี่เป็นสิ่งที่ไม่ผิดกฎหมาย

อย่างไรก็ดี ในระยะเวลาที่ผ่านมาหลายทศวรรษ นักการเมืองของรัฐนี้ อาทิ Cameron C.H. Miller จากพรรคเดโมแครต พยายามผลักดันให้ลอตเตอรี่เป็นกิจกรรมถูกกฎหมาย เพื่อนำรายได้เป็นงบประมาณสนับสนุนการรักษาสุขภาพจิตเยาวชน เนื่องจากการฆ่าตัวตายของเยาวชนในรัฐเนวาดามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยปี พ.ศ.2563 อายุที่ต่ำที่สุดของเด็กที่ฆ่าตัวตายคือ 8 ปี การศึกษาของ University of Nevada, Las Vegas (UNLV) พบว่า ปี พ.ศ. 2565 สุขภาพจิตโดยรวมและสุขภาพจิตเยาวชนในรัฐเนวาดาแย่ที่สุดเมื่อเทียบกับอีก 49 มลรัฐ

เมื่อพิจารณาปัญหาของประชาชนที่เกิดจากการพนัน ข้อมูลของ National Council on Problem Gambling พบว่า ในประเทศสหรัฐอเมริกาแต่ละปีประชากรผู้ใหญ่ประมาณ 2 ล้านคนมีปัญหาการพนันขั้นรุนแรง ในขณะที่อีก 4 ถึง 6 ล้านคนมีปัญหาเล็กน้อยถึงปานกลาง เมื่อพิจารณาข้อมูลเฉพาะรัฐเนวาดาที่เต็มไปด้วยกาสิโนชื่อดัง โดยเฉพาะลาสเวกัส Nevada Council on Problem Gambling เปิดเผยว่า ประมาณ 6% ของประชากรผู้ใหญ่ หรือประมาณ 140,000 คน มีปัญหาเกี่ยวกับการพนัน เกือบครึ่งหนึ่งของผู้ที่เข้ารับการรักษามีความคิดฆ่าตัวตาย และ 17% เป็นผู้ที่พยายามฆ่าตัวตาย

ดังนั้น นักการเมืองในมลรัฐเนวาดาจึงพยายามผลักดันลอตเตอรี่เป็นกิจกรรมถูกกฎหมาย เพื่อนำรายได้มาเป็นงบประมาณในการรักษาผู้ป่วยจิตเวช อย่างไรก็ดี ไม่เป็นผลสำเร็จ ซึ่งไม่ได้มาจากเหตุผลด้านศีลธรรมหรือความเสื่อมโทรมของสังคมดังเช่นรัฐอื่นๆ ใน

กรณีของเนวาดา ลอตเตอรีถูกขัดขวางจากอิทธิพลของอุตสาหกรรม กาสีโน เพราะแม้ว่าร้านค้าทั่วมลรัฐจะมีเครื่องสล็อตการพนัน แต่การขายลอตเตอรีในร้านสะดวกซื้อและอื่นๆ จะทำให้ผลประโยชน์ของ ธุรกิจกาสีโนลดลงมหาศาล ด้วยเหตุนี้ ลอตเตอรีจึงไม่สามารถหยั่ง ลงบนแผ่นดินเนวาดาได้ในเวลาอันใกล้

หมายเหตุ: ภาพประกอบของผู้เขียน เมื่อครั้งเยือน Las Vegas มลรัฐเนวาดา ผู้เขียนเป็นคนไม่ชื่นชอบเรื่องอบายมุข แต่เป็นคนชอบ ศึกษาวิถีชีวิตและวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ ของแต่ละประเทศ ดังนั้น จึงใช้เวลาเดินชม ถ่ายรูป ทานขนม แต่ให้รู้สึกว่างบางพื้นที่ค่อนข้าง น่ากลัว อย่างไรก็ตาม ต้องชื่นชมการบังคับใช้กฎหมายในประเทศ สหรัฐอเมริกาที่มีประสิทธิภาพ เห็นได้จากในขณะที่ผู้เขียนเดินไป ชั้นแรกของโรงแรมที่เป็นที่ตั้งของกาสีโน รวมถึงไปที่ร้านอาหารสั่ง เครื่องดื่มที่มีส่วนประกอบของแอลกอฮอล์ พนักงานของร้านได้ขอ ดู ID เพื่อเป็นการยืนยันว่าไม่ใช่ underage (อายุต่ำกว่ากฎหมาย กำหนด ซึ่งกฎหมายของรัฐเนวาดากำหนดไว้ที่ 21 ปี) การละเมิด กฎหมายส่งผลให้ถูกปรับสูงถึง 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 35,000 บาท) และจำคุกสูงสุด 6 เดือน

พอครู้ว่า... อเมริกาเขาอยู่ได้เพราะการบังคับใช้กฎหมายที่ เข้มแข็ง ในเมืองไทยนี้ไม่เข้มแข็งในการบังคับใช้กฎหมาย
_สู่แดนธรรม... เมืองไทยเขาบอกว่าเมืองแห่งความ
อะลุ่มอล่วย

พอครู้ว่า... จริงๆความอะลุ่มอล่วยมันเป็นการใช้ได้กับสังคมคน ที่จะต้องไม่บังคับ ไม่รุนแรง อะลุ่มอล่วยกัน มันก็อยู่ได้สงบได้สบาย

แล้ว แต่เมืองที่คนมันกระด้าง คนที่มันเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ ดื้อดิ่ง กฎหมายมันต้องแรง นี่เป็นสัจจะ

เพราะฉะนั้นจะบอกว่า เมืองไทยกฎหมายอ่อน กฎหมายไม่จริงจัง อะลุ่มอล่วยก็ใช่ เพราะเป็นเมืองผู้ดี อันนี้สัจจะไม่ได้พูดเล่น ไม่ได้พูดยักยอกโดยเพ้อๆพกๆอะไร เป็นเมืองผู้ดี เป็นเมืองที่เป็นผู้มีคุณธรรมเป็นผู้ที่มีธรรมะ โดยเฉพาะคนไทย มีพุทธศาสนามีโลกุตระธรรม สูงสุด

_สู่แดนธรรม... แสดงว่าในสังคมผู้เจริญไม่ต้องใช้อำนาจบังคับ จะใช้แต่สามัญสำนึก ก็พอใช้ไหมครับ

พอครว้า... ใช้สำนึกก็พอใช้ รู้จักใช้ภูมิปัญญาว่าอะไรควรอะไรไม่ควรในความเป็นมนุษย์กับในความเป็นสังคม

สี่ธรรมะพอครว ตอน ความจนอย่างจบก็คือความเป็นคนมี **วรรณะ 9**

พอครว้า... อาตมาพูดว่าในความเป็นมนุษย์กับในความเป็นสังคม พูดมาตั้งเท่าไหนแล้วไม่รู้ว่ พระพุทธเจ้านี้เกิดมาไม่ได้ศึกษาอะไร เอ้า ทวน ท่านศึกษาความเป็นคนกับความเป็นสังคม พูดแล้วพูดอีก พูดอีกพูดแล้วไม่รู้ก็ครั้งที่ต่อก็ครั้ง มันสูงสุดจริงๆนะ ในการศึกษาความเป็นคนและรู้จักว่ คนคืออะไรทำไมสำคัญนัก

คนคืออะไร แล้วก็รู้ไปถึงจิต เจตสิกของคน แยกกายแยกจิต จนทำกายทำจิตให้ไปนิพพานได้ สรูปง่ายๆ นี่สุดยอดเลย

เพราะฉะนั้นเมื่อคนกับสังคมมันจะเป็นเช่นนี้ ก็เพราะว่คนเป็นต้นเหตุ คนไม่รู้จักตัวเอง คนไม่รู้จักกิเลส แล้วก็ไม่ได้ลดกิเลสจริงๆ

ถ้าคนเรียนรู้กิเลส ลดกิเลสจริงๆ สังคมที่มีคนที่ลดกิเลส ก็เกิดเป็นสังคมที่เจริญๆ จากสังคมกลุ่มเล็กก็เป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มกว้างออกไป

อย่างพวกเรานี้เป็นสังคมกลุ่มเล็ก แล้วก็ค่อยๆ เป็นหมู่ใหญ่ขึ้นไป โดยเฉพาะที่มีพื้นฐานของศาสนาพุทธมาแต่เดิมแล้ว จึงหวังได้ว่า เมืองไทยต่อไปจากนี้ จะเจริญ

มันเสื่อมมา 2,500 ปี ไม่มีโลกุตระธรรม ไม่มีสังคมโลกุตระแบบนี้ สังคมโลกุตระแบบนี้คือสังคมสาราณียธรรม 6 เป็นสุดยอด เพราะสังคมสาราณียธรรม 6 นี้มีคุณธรรมของพุทธพจน์ 7

สาราณียะ ปิยกรณะ ครุกรณะ สังคหะ อวิวาทะ สามัคคียะ เอกีภาวะ จริง จึงอยู่กันอย่างเห็นได้ สัมผัสได้ว่า มีวาระ 9

มีความเป็นอยู่อย่างสุภะ เลี้ยงง่าย เลี้ยงคืออย่างไร คือ อยู่อย่างนี้นะ กินอย่างนี้นะ ใช้ออย่างนี้นะ ถ้าเลี้ยงหมูก็อยู่อย่างนี้นะ กันคอกไว้ กินอย่างนี้นะ เข้าเอามาเทใส่ไว้ให้ เลี้ยงง่าย ส่วนไก่ก็ปล่อยมัน มันไปจิกกินหาเองบ้าง หวานเมล็ดถั่วงาข้าวให้มันกินบ้าง ไม่ให้มันเลยมันก็หากินเอง สำหรับไก่ เลี้ยงหมูก็ต้องกันคอกมันไว้ หรือไม่กันคอกก็ได้อยู่ในบ้านมันก็หากินเอง ใส่รางให้มันกินเองบ้าง เลี้ยงง่าย พวกเราง่ายกว่าหมูอีก ง่ายกว่าไก่อีก เพราะไปหยิบหากินเองแล้วมีที่มิทางด้วย ไม่เละเทะเหมือนกับหมู เลี้ยงง่ายมีระเบียบเรียบร้อย สุภะ

บำรุงง่ายคือ ทำให้เป็นอารียะ ทำให้เจริญง่าย สุโปะสะ เจริญอะไร ก็เจริญอารียธรรม เจริญโลกุตระง่าย ข้างนอกเขาไม่ได้ง่ายนะที่จะเจริญโลกุตระ แม้เจริญธรรมะโลกียะก็ยังยากเลย แต่ของเรานี้ สบม ทมด ปกต หห จล ปกต หห จล มชยลล ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ข้างหน้าไม่แปล แปลแต่ข้างหลัง มชยลล ทำได้จริง

เป็นคนมักน้อย ท่านแปลศัพท์ อธิปปัจจจะวักมักน้อย อาตมาแปลให้ชัดว่า กล้าจน มีน้อยๆได้ กล้าที่จะมีน้อยๆ จนไปถึงข้อที่ 4 ใจพอแต่เขาไปแปลเพี้ยนเบี่ยงบาลีว่า ฟังพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ เปิดช่องให้พวกเศรษฐีทั้งหลายหรือกษัตริย์ทั้งหลาย ใครมันไม่ฟังพอใจในสมบัติที่มันมีอยู่ ะ ไปถามคุณธนินท์ ไปถามคุณเจริญว่าฟังพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ไหม มันไม่กินกันเลยความใจพอ ไปแปลความสันโดษว่าฟังพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่

มันมีใจพอสัมผัสกับ อธิปปัจจจะ ไม่มีน้อยๆก็พอไม่ต้องไปมาก มากมันตรงกันข้าม มหัพปัจจจะ มักมาก มักคือชอบ มักน้อยคือชอบที่จะมีน้อยๆ ภาษาอีสาน มักคือ ชอบหรือรักเลย... เพลงโบราณฮักเจ้าเต๋ชาเป่ลิมเบ็ง ฮักเจ้าแล้วชาแป่วลิมเห็น

สันตญฺญีใจพอ อาตมาแปลให้ตรงความหมายเลยคือ มีใจรู้จักพอสันโดษหรือ สันตญฺญี มีแค่นี้ก็พอ

อย่างพวกเราคณะสมมติพวกนี้เป็นได้จริงมีจริงด้วย และมีได้มากกว่านี้ เรามีความอดสาหัสขยันหมั่นเพียร มีสมรรถนะความสามารถได้มากกว่านี้ แต่เราเอาแค่นี้ เหลือ นี้ มาแจกจ่ายไป เอาไปแบ่งกัน เราเอาแค่นี้ พอใช้พอกินพออยู่

มันยืนยันท้ายจะ มันยืนยันทสภาวะธรรมจริง พุดอย่างไรทำได้ อย่างนั้น ยถาวาที ตถาการิ ยถาการิ ตถาวาที ไม่ใช่พวกซีโม้แหลก พุดอย่างไรทำได้อย่างนั้นจริงๆ ไม่ค้ำไม่แย้ง ไม่ได้ดะบัดสัดย้ออะไร

เป็นผู้ที่ขัดเกลา สัลলেখะ เป็นผู้ที่ขัดเกลากายวาจาใจได้ กายบางที่บกพร่องก็ขัดเกลา วจีบางที่บกพร่องก็ขัดเกลา มโนก็ขัดเกลา มีหลักเกณฑ์ประพฤติดิปฏิบัติให้เจริญสูงขึ้นเรื่อยๆหรือ ฐะหรือฐดงค์

ก็ไปแปลว่า ธุดงค์คือพวกหลบตา ออกป่า ออกดง ไปใหญ่เลย เบี้ยวบาลีเพี้ยนบาลีไป ทัวที่ไปเลย นี่แหละคือความผิดพลาด

เพราะฉะนั้นไปแปลว่าธุดงค์คือออกป่าออกดงนี้หมดท่าเลยนะ น่าเกลียดจริงๆเลย ธุดังคะ บาลีเขาไม่มีด.เด็ก เมื่อมาเป็น ด.เด็ก ก็ ทะลุดงเลยบ้าไปเลย ทำไมมันมันง่ายจังเลย ธุดะ แปลว่าบุกดง เลย ออกไปออกป่าเข้ารุกเข้าพงกันใหญ่เลย นี่คือการไม่ฉลาดที่แปล โดยภาษาไทยชัดๆว่าโง่ มันก็โง่กันไป ศาสนาพุทธ เพี้ยนผิดกันไปหมด

ข้อ 7 เมื่อสามารถขัดเกลาได้ มีข้อปฏิบัติที่เจริญไปตามลำดับๆ ให้สูงขึ้นเรื่อยๆ มันก็มีอาการที่เจริญน่าเลื่อมใสขึ้นไปๆ กายกรรมก็ ยิ่งเหมาะสมยิ่งดีไปเรื่อยๆเป็น กัมมัฏฐานตา ไปได้เรื่อยๆๆ น่า เลื่อมใสขึ้น ทั้งกายกรรม วชิกรรม มโนกรรมเป็นประธานอยู่ดี

สูงสุด 2 ข้อสุดท้ายเป็นคนไม่สะสม เป็นคนขยันเสมอ วัริ ยารัมภะ ไปด้วยพญานชนะสวยงามว่า ปรรากความเพียร ท่านประยุทท์ ป ยุตโตหรือสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ท่านแปลว่า ระดมความเพียร พญานชนะว่า วัริยารัมภะ ขยันเสมอ ขยันอยู่เป็นอัตโนมัติ ขยันอยู่ ปรราก คือรู้จักพักรู้จักเพียร แล้วไม่สะสม

2 คำนี้สุดยอดเลยนะ ขยัน สร้างสรรค์ ทำโดยไม่สะสม โดย เฉพาะไม่ต้องสะสมเลย ไม่มีสัปดาห์ ทำแล้วเอาเข้ากองกลางหมด เลย มันพิสูจน์ความไม่สะสมเป็นตัวเป็นตนไม่มีตัวตนของตนเลยไม่มี ของตน เอาเป็นของส่วนกลาง แล้วเราก้บริหารของส่วนกลางกัน อุดมสมบูรณ์ ไม่แย่ง ไม่ชิง ไม่มุขมิบ ไม่ทะเลาะวิวาทกันเลย

เราพิสูจน์สังคมที่อยู่กันอย่างไม่สะสมแล้วเข้ากองกลาง แบ่ง กันกินแบ่งกันใช้ เจือจาน สังคหะเกื้อกูลแจกจ่ายกัน ผู้นั้นผู้นี้เก็บไป ได้มากก็เอามาเข้ากองกลาง เอาไปแจกกันก่อน

นี่มันเป็นเครื่องยืนยันสัจจะว่า สังคมนี้เป็นสังคมที่มีพฤติกรรมตรงกันกับคำสอน พระพุทธเจ้าท่านสอนอย่างไรทำได้อย่างนั้น เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ ทำอย่างนี้แล้วจะเป็นอย่างนี้ได้ แล้วสบาย

สบาย สงบ อบอุ่น อิมเมม เกษมใส ใจเกื้อกูล และเพิ่มพูนเสียดละ จริงนะ ทุกคนมาทำอย่างอิสริเสรี

อาตมายิ่งพูดไปแล้วมันยิ่งตรง ลงตัวในสิ่งที่แท้ๆ ไม่ใช่อวดเท่ โง่ๆ ทำเท่โง่ๆ ไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ได้มีโทษสมบัติ แต่มีคุณสมบัตินะ ไม่ใช่ทำเท่โง่ๆแต่มันเท่จริงๆ ไม่ได้ทำเท่นะ แต่มันเป็นเท่ด้วยความจริง มันเท่ด้วยความจริง

ทำเท่โง่ๆ เราไม่ได้โง่ เราไม่ได้ทำ แต่มันเท่ด้วยความประพฤติที่ถูกต้องตามธรรม เราประพฤติถูกต้องตามธรรม มันจึงมีท่าทาง ไม่ต้องแกล้ง ไม่ต้องดราม่า ไม่ต้องเสแสร้ง มันเป็นความจริงอย่างไร เท่จริงๆ

นี่พูดขยายความในคำเดียวกัน พยัญชนะเดียวกัน ทำเท่ กับ เท่ ไม่ต้องทำ มันเท่จริงๆเอง อย่างนี้เป็นสุดยอดเลย

คนมาจน ไม่มีมหาวิทยาลัยใดๆในโลกสอน ไม่มีใครกล่าว คนกล่าวว่าพากันมาจน บริหารกันด้วยแบบคนจน มีในประเทศไทย ประเทศเดียว คนที่กล่าวจริงๆคือในหลวงรัชกาลที่ 9 ของประเทศไทย แล้วท่านก็ไม่ได้ขยายความอะไรมากเท่าไร จึงตกเป็นภาระของโพธิ์รักษ์ที่ต้องขยายความ แล้วพาคนมาปฏิบัติยืนยันว่า มาเป็นคนจน บริหารกันแบบคนจน แล้วให้สำเร็จจบกิจในความเป็นคนจน

ลองถามดูซิ ใครว่าตัวเองได้เป็นคนจนสำเร็จลงแล้วบ้างยกมือ

_สู่แดนธรรม... มีเสียงปรึกษากันว่าจริงหรือไม่จริง แค่ไหน

พ่อครูว่า... จะเอากรอบไหน เราสามารถรวยได้ถึง 100 ล้าน เราไม่เอาเราแค่ 10 ล้าน เราสามารถเป็นคนจนลงได้ ถ้าเราทำมากได้เกิน 10 ล้าน เรากระจายแจกจ่ายอย่างไม่หวงเหวน ให้ฟรีได้ หรือไม่ให้ฟรีก็ลดลงไป ไม่ใช่ไปเอาดอก ผลประโยชน์เพิ่มขึ้นอีก

มีกรอบไปตามลำดับ สมรรถนะเราทำได้ถึง 1 ล้าน เกิน 1 ล้าน เราก็กระจายได้ สมรรถนะเราทำได้ถึง 1 ล้านหรือ 5 ล้าน แต่ถ้าเกิน 1 ล้าน เราก็มีใจพอ ตีกรอบความพอ แล้วก็อยู่ได้ไหม อยู่ได้ ล้านหนึ่งก็เหลือแหล่แล้ว

คนอยู่ได้แค่ 5 แสน เดือนละ 5 แสนบาท โอ้โฮ เกินนี้เหลือแหล่แล้ว ก็สะพัดให้ผู้อื่นออกไป แบ่งแจกจ่ายเลย ลดลงมา นี่คือการทำให้เศรษฐกิจเจริญ ทำให้คนก็เจริญ สังคมก็เจริญ สมรรถนะความสามารถ มีมากกว่าที่เราเอาไว้อยู่

1. เราสะสม กำหนดไว้มีของตน 2. เราทำการสะพัดออก นี่เป็นหลักเศรษฐศาสตร์ทั้งนั้น และคนจะต้องเจริญแบบนี้

ถ้าไปบอกว่าจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วยการจะให้คนรวย ทุกคนจะรวยมีแต่รวยพร้อมๆกันอย่างมั่งคั่งสมบูรณ์ รวยกันทั้งนั้น ไฉนหวังตายแน่ ตายแน่ไฉนหวัง ไม่มีหวังหรอก มันชี้โม้แหลก มันเป็นโทษสมบัติทั้งสิ้น

แต่ทำให้คนจนได้นี้ วิเศษด้วย ประเสริฐด้วย แล้วเจริญจริงด้วย เจริญคืออะไร ไม่ทำความชั่ว เจริญคือ หมดสุขหมดทุกข์ที่จะไปแย่งให้มันได้มากและเป็นสุข แต่มันน้อยก็สุข ไม่มีเลยยังสุขเลย สรุปลงไป นี่คือสัจธรรมของพระพุทธเจ้า ที่เอามาประกาศ ให้ศึกษาเป็นโลกุตระธรรม

ในเมืองไทยมีพระเจ้าแผ่นดินทรงมีพระปณิธานคุณ รู้เรื่องนี้ดี แต่ท่านก็ทำเท่าที่กรอบขอบเขตของท่าน ท่านก็รู้ท่านก็ทำเท่าที่

ท่านทำได้ แต่อาตมาพาทำได้สำเร็จจนกระทั่งเป็นรูปธรรม สำเร็จถึงขั้นเป็นวัฒนธรรม เป็นพฤติกรรมที่มีจริง เป็นคนมีวรรณะ 9 เป็นคนมีสารานียธรรม 6 ยืนยันตามสัจจะ

จึงเป็นเศรษฐศาสตร์หรือรัฐศาสตร์ ซึ่งมันคล้ายกัน

เศรษฐศาสตร์เป็นลักษณะของความรู้ รัฐศาสตร์คือลักษณะของการให้เรียนรู้และบริหาร แล้วก็ทำให้เกิดคุณภาพของเศรษฐศาสตร์อันนี้ เศรษฐกิจอันนี้ พวกคุณก็เรียนรู้ง่าย สบาย สะดวก ศึกษาง่าย ปฏิบัติได้ง่าย บริหารให้มันเกิดสังคม มีพฤติกรรมอย่างนี้ขึ้นได้ง่าย เป็นรัฐศาสตร์

การเมืองหรือการทำงานกับพลเมือง อาตมาก็ทำงานกับพลเมือง ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า ตามทฤษฎีโลกุตระ ตามทฤษฎีที่อาตมาถือว่า มันไม่ผิดกฎหมาย ไม่ขัดแย้งกับกฎหมาย ของโลกด้วย อย่างว่าแต่ของไทยเลยที่อาตมาพาทำ คุณไปปฏิบัติ ประพฤติอย่างนี้อยู่ในสังคม แม้ในคอมมิวนิสต์ ไม่มีใครเขามาว่า หรอก คอมมิวนิสต์นี้ พวกเรามาจนอย่างนี้เขาจะจนแบบสาธารณ โภคด้วย เขาอยากให้เป็นสาธารณโภคให้เป็นกองกลางที่ทุกคนเข้า กองกลางทั้งหมดให้มาก เขาว่าหมดไม่ได้เหมือนเรา แต่เขาว่าให้มาก มากสู้อโศกได้หรือ หมดเลย

นอกนั้นก็ปล่อยให้อิสระของแต่ละคนที่เขาจะต้องมีมากบ้าง แต่เขารู้แล้วอย่างชัดเจนเลยว่า ถ้ามาหมดเนื้อหมดตัว มาเป็นคนจนนี้ สูงสุด มีปัญญาแล้วว่าความจนดีที่สุด มาเป็นคนจนดีที่สุด เสียภาษีให้สังคมมากที่สุดหรือ 100% สูงสุดแล้ว

เพราะฉะนั้นเป็นอิสระนะ ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ ไม่ได้บังคับด้วยกฎหมาย แต่เรียนรู้ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้าแล้วปฏิบัติให้จิตเกิด ปัญญาอันยิ่ง เต็มใจจน ตั้งใจจน จนสำเร็จ จน จนสุขสำราญ เบิกบานใจ มันสุดยอดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์แล้ว คอมมิวนิสต์ก็

‘ไม่มีเรียน ประชาธิปไตย มหาวิทยาลัยไหนก็ไม่มีเรียน มีเรียนใน มหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้าหรือมหาวิทยาลัยอโศกที่สอนอยู่ แล้ว ประพฤติจริง ปฏิบัติจริง เป็นทฤษฎีจริง แล้วก็ปฏิบัติ พิสูจน์ได้เป็น วิทยาศาสตร์ ไม่ใช่พูดพล่อย ไม่ใช่ไสยศาสตร์ ไม่ใช่เทวศาสตร์ ชัดเจนหมด ไม่ใช่ศาสตร์ลับลึกลับ ไสยศาสตร์ ไม่ใช่เทวศาสตร์ที่มี แต่จินตนาการ เป็นเทวะ เป็นพระเจ้าอะไร ไม่ใช่

เป็น Phenomenology เป็นปรากฏการณ์ศาสตร์ มี ปรากฏการณ์จริง ยืนยันจริง ไม่ใช่ epistemology หรือไม่ใช่ ไสยศาสตร์ นี่คือสัจจะที่สุดยอด

อาตมาถึง จริงๆแล้วอาตมาก็ไม่เคยมีจิตที่ คิดว่า ทำไมตนเอง ต้องต่ำต้อยจังเลย ไม่ได้เคยไปเรียนเมืองนอกกับเขาหนอชีวิต ไม่ เคยคิดน้อยใจ คิดแต่ว่า เออ เราก็ไม่ได้ไปเรียนเมืองนอกกับเขา ดีไม่ดีเรียนเมืองไทยยังไม่จบปริญญาตรีสักใบ โอ้ โพรักษ์เอ๋ย ทำไมถึงได้มีข้อด้อยถึงขนาดนี้

แต่ทุกวันนี้อาตมาเข้าใจแล้วว่าข้อเด่นของอาตมาคืออะไร เพราะคนที่ไม่ต้องเรียนไปสำนักโลกๆที่เขาสอน คุณมีธรรมะ คุณมีความรู้ความสามารถของคุณอยู่แล้ว ในตัวเองมาแล้ว

แล้วก็สามารถมีความรู้กับความจริงนี้สูงส่งด้วย ความรู้นี้ทำได้ สำเร็จด้วย ไม่ใช่รู้เป็นตรรกศาสตร์เท่านั้น หรือเป็นปรัชญาเท่านั้น แต่เป็นปรากฏการณ์วิทยา เป็น Phenomenology เอามาปฏิบัติ ประพฤติให้เกิดปรากฏการณ์จริงได้

เพราะฉะนั้นอาตมาจึงพูดให้ชัดอีกก็คือ มันไม่มีมหาวิทยาลัยที่จะสอนความรู้แบบอาตมาสอนนี้ได้ เพราะอาตมาเรียนมาจาก พระพุทธเจ้าแล้ว มีความรู้นั้นติดตัวมาตั้งแต่ชาติปางก่อนมาถึงชาติ ปางนี้ ก็เอามาประกาศจริงๆ ว่าอาตมามีความรู้นี้มาโดยไม่มีครูบา

อาจารย์ในชาตินี้ คนเขาหมั่นไส้ก็หาว่าไป แต่อาตมาก็ไม่เป็นไร เขาหมั่นไส้ก็ทุกข์ของเขา อาตมาก็สงสารไป เพราะว่าเขาหมั่นไส้ เขาทำของเขาเอง เขาก็ทุกข์ของเขา

แต่คนที่เขาเห็นว่า แปลกนะคนนี้ก็ล้าพูดเชื่อนี้ ไหนมาฟังซิ ฟังแล้วก็ดีนะ ดีก็ทำตาม ทำตามก็ยิ่งดี ทำได้สำเร็จก็ดี เอาชีวิตมาทิ้งกับทางนี้เลย

ใครเขาจะมาว่าคุณโง่ ใครเขาจะมาว่าคุณเป็นคนอะไร ถูกโพธิรักษ์หลอก มีสมรรถนะ มีความรู้ความสามารถอยู่ทางโลกเขาดีๆ ดันมาทำตัวมอซอ มาอยู่อย่างจนๆ มาอยู่อย่างผู้รับใช้ มาอยู่อย่างคนสิ้นไร้ไม้ตอก

_สู่แดนธรรม... พ่อท่านเคยตอบปัญหานี้ให้พวกมหาเปรียญธรรม เกรสสมาคม ที่บอกว่า เขาดูถูกชาวอโศกที่เป็นคนโง่ที่ถูกหลอก แต่พ่อท่านบอกเขาว่า อาตมาหลอกได้แต่คนฉลาดเท่านั้น

พ่อครูว่า... ก็เคยพูดไปแล้ว จริง อาตมาหลอกคนโง่ไม่ได้หรอก คนโง่ไม่มา ที่อาตมาพูด อาตมาอธิบายคนโง่เข้าใจไม่ได้ คนโง่ไม่เข้าใจ จะไม่เห็นว่าเป็นความจริงความประเสริฐ เขาก็ไม่มาไม่เชื่อ

เพราะฉะนั้นคนมาได้มีแต่คนฉลาดเท่านั้น นี่มันจริงนะไม่ได้พูดเล่นลั่นอะไร มันจริง

เพราะฉะนั้นก็พิสูจน์กันไป ต้องใช้เวลา อาตมายังเคยนึกถึงว่าอีก 100 ปี คำสอนของอาตมาที่พูดอยู่นี้ รวมทั้งที่อาตมาอธิบายความจริงๆ ก็เป็นคำสอนความรู้ของพระพุทธเจ้า แต่อาตมาเอามาทำงานสืบทอด ขยายความเป็นภาษาสมัยใหม่ให้ร่วมสมัย ให้คนยุคนี้รู้ตามที่พระพุทธเจ้าท่านอนุญาตหรือสอนไว้ ว่าให้มาอธิบายแบบภาษาสมัยใหม่ ท่านใช้คำว่าภาษาถิ่น ให้อธิบายตามภาษาถิ่น ใน

พระไตรปิฎกแปลไว้ว่าอย่างนั้น นี่แหละคือภาษาสมัยนี้ ภาษาของคนที่พูดกันรู้เรื่อง

อย่างพวกเราพูดภาษาที่อาตมาพูดนี้แหละก็เข้าใจ ภาษาสมัยนี้ อย่างนี้แล้วรู้เรื่อง ดีไม่ดีก็เอาสแลงของทางโลกสมัยนี้ยุคนี้มา ประกอบเสียดด้วยเข้ามาขยายความก็เข้าใจ ประกอบ English นิดหน่อย บางครั้งบางครั้งมีภาษาจีนนิดๆ ภาษาจีนรู้หน่อย ภาษาอังกฤษยังรู้มากกว่าภาษาจีน แต่ภาษาอีสานแถมมากหน่อยเพราะรู้มากหน่อย แต่ก็พูดใช้ภาษากลาง ภาษาไทยกลาง อธิบายกันไปมา 50 กว่าปีแล้ว ก็ยังเห็นว่าดี

พวกเรายังเข้าใจสิ่งที่ลึกซึ้งละเอียด ยังกระจายขยายความ อาตมาว่ายังขยายความไปได้อีก ให้มันละเอียดลึกซึ้งไปได้อีก ความลึกซึ้งที่อาตมารู้สึกว่ามันมากมายมหาศาล มันไม่จบง่ายๆ

แล้วก็อยากจะให้รู้กัน ดีไหม... ดี แล้วพวกคุณก็ยินดีที่จะรับฟัง มีอานิสงส์ในการฟังธรรม 5 ประการ มันมากขึ้น มากขึ้นเรื่อยๆ

เพราะฉะนั้นก็ยิ่งเป็นประโยชน์ ยิ่งเป็นการพิสูจน์ธรรมะ พระพุทธเจ้า

สี่ธรรมะพอครุ ตอน อนุภาวโท อนุภาโต คืออย่าพูดให้ตน และคนอื่นเสียหาย

พอครุว่า... อาตมายังไม่ได้มีโรคพยาธิอะไรที่จะต้องทรมาน ทรมานนัก ไอก็เหนื่อยเท่านั้น แม้แต่เจ็บคอเจ็บอะไรก็ไม่เจ็บ ไอ แล้วถ้ามันแรงก็เหนื่อย ถ้าไม่แรงมันก็ไธธรรมดา แล้วมันก็ห้ามไม่ได้ มันจะไอ มันบังคับไม่ได้แล้ว สรีระมันต้องไอ ถ้าไม่ไอมันก็แก้เหตุ ปัจจุบัน จะว่าชัดๆก็คือเสลดมันจะเข้าไปอุดตัน มันไปทำความระคาย

ล้าคอ มันก็ต้องใช้พลังงานที่จะขจัดอันนี้ออกไป มันเป็นธรรมชาติที่จะต้องแก้ไขสรีระของตนเองเท่านั้น ก็ทำ มันก็ไม่ถึงขั้นทรมาณอะไร

อาตมาบรรยายมานี้ 2 ชั่วโมงยังไม่ถึงดี ไอบ้างหรือยัง... ยังไม่ไอละหรือ ก็ดีเห็นมั๊ย มันก็ยังได้อยู่ มันก็ไม่กะไร พอเป็นไป

มันเป็นวิบากของอาตมา ที่อาตมาปากจัด ไปเที่ยวได้ว่าคนตำหนิคนมาก มันก็เป็นอย่างนี้แหละ มันก็เลยจะต้องมีวิบากบ้าง เป็นวิปากทุกข์ มันก็เป็นธรรมชาติ อาตมาไม่มีปัญหาอะไร ทำให้คนอื่นเขาไม่สบายใจ ไม่ชอบใจ ถูกว่าถูกด่า มันก็มีผลสะท้อนมาทำให้อาตมาเกิดวิบากบ้าง

ขนาดพระพุทธเจ้าไปยินดีในคนหาปลา วิปากนั้นท่านเร็ว ท่านรู้ท่านเข้าใจ จึงทำให้ท่านปวดหัวอะไรอย่างนี้ แต่ของอาตมานี้มันก็ยังหยาบ ชัดๆอยู่แล้วไม่มีปัญหาอะไร ไปกระทบเขา แรง แต่มันก็ต้องกระทบ

พระพุทธเจ้าท่านสอนเรื่อง อย่าพูดกระทบตนกระทบท่าน อันนี้อาตมาก็รู้สึกว่ามันน่าจะแปลว่า ไม่พูดกระทบตนกระทบท่าน น่าจะแปลว่า อย่าพูดให้ตนเสื่อม อย่าพูดให้ผู้อื่นเสื่อม มันน่าจะหมายความว่าอย่างนั้น คำพูดของเราพูดออกไปแล้วอย่าทำให้คนอื่นเสื่อม อย่าให้ตนเองเสื่อม

พูดไม่กระทบ พูดดีก็ต้องกระทบคน คนดี พูดชั่วก็ต้องกระทบคนชั่ว เลี่ยงไม่ได้ แม้แต่คนไม่ดีไม่ชั่วก็ได้ชั่วคราวนะ คนไม่ดีไม่ชั่ว มันก็กระทบคนไม่ดีไม่ชั่วอยู่ดี เพราะมันพูดไปแล้วมันก็คือพฤติกรรมของคน

พฤติกรรมของคนมันก็มีแบ่งอย่างหยาบๆ ก็มี ดีชั่วกับไม่ดีไม่ชั่ว มันก็ต้องกระทบ เพราะฉะนั้นก็ไม่น่าจะต้องไปแปลคำอันนี้ว่าเป็นการพูดที่อย่าไปพูดกระทบตนกระทบท่าน พูดยังไฉนว่าไม่ให้กระทบใคร

‘ไม่มีใครเป็นอย่างที่เราพูดเลย ไม่กระทบใครเลยพูดอะไรพูดไป
ทำไม พูดกระทบฟ้า กระทบดิน กระทบกับหมา ไปกระทบแมวแล้ว
มันได้เรื่องอะไรล่ะ อย่ากระทบคนนะ

อาตมาจำนนจริงๆว่า สาธุ ทำด้วยไม่ได้ แปลอย่างนั้น อย่า
กระทบตนกระทบท่าน อาตมาทำด้วยไม่ได้ อาตมาต้องอย่าไปทำให้
คนอื่นเสื่อม กระทบให้คนอื่นเสื่อม ให้คนอื่นเสียหายอะไรอย่างนี้ ก็
ว่าไป

เพราะฉะนั้นที่อาตมาพูดนี้ไปกระทบ ไม่ได้เป็นการกระทบให้
เกิดทรมานทรมานอะไร แต่ให้รู้ว่าอะไรควรปฏิบัติประพฤติ ที่มันไม่
ดี ก็คือตำหนิส่วนเสีย มันทำให้ไม่ดี มันทำให้เสื่อม มันทำให้ไม่
เจริญนะ ส่วนดีกระทบก็ไม่มีปัญหาอะไร คนที่ทำดีถูกต้องแล้วก็
ชมเชย พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้สรรเสริญการชมเชย แต่ท่าน
สรรเสริญคำตำหนิ คำสรรเสริญท่านบอกว่าคำสรรเสริญเป็นนั้นไม่ได้
มีความดีอะไรให้คนละหน่ายคลาย เป็นความชั่วชนิดหนึ่ง เป็นความ
ต่ำทราม ท่านตรัสถึงขนาดนั้น ฟังแล้วคำสอนพระพุทธเจ้านี้

อาตมาเลยรอด เพราะไม่มีใครมาสรรเสริญอาตมา อาตมาทำ
อะไรเลยไม่มีความต่ำทราม เพราะฉะนั้นมีแต่คำตำหนิ คำตำหนิ
เป็นความเจริญ มีแต่ความเจริญ ที่เป็นสัจจะนะ อาตมาไม่ได้เล่นลิ้น
อะไรไม่ได้พูดเล่นการมอะไรหรือเล่นโวหารอะไร แต่มันเป็นสัจจะ

เพราะฉะนั้นมาฟังธรรมที่อาตมาค่อยๆอธิบาย เอาคำแต่ละคำ
มาขยายความ มาคลี่คลายออก มันจึงเป็นสิ่งที่เห็นความลึกซึ้ง
ความซับซ้อน บางที่เราเคยเข้าใจอย่างนี้ พอท่านมาพูดอย่างนี้ มัน
เข้าท่ากว่านะ คุณก็ได้รับความรู้เพิ่มเติมขึ้นอีก แต่ก่อนนี้ยังกำหนด
ผิด จริงด้วยอันนี้มีมุมเหลี่ยม มีประเด็น มีมิติ มีนัยยะที่สำคัญลึกซึ้ง
ขึ้นไปอีก อันนี้ก็เป็นอานิสงส์ในการฟังธรรม

พยัญชนะมันมี 2 เท่านั้น มีบวกมีลบ มีดีมีชั่ว มีถูกมีผิด 2 มันก็เลยชี้ความถูกความผิด ความเจริญ 2 ขึ้นไปเรื่อยๆ ทีละคู่ๆ ขึ้นไปเป็นอภิกายตนะ หรือเป็น อนุปคัมมะ ขึ้นไปเรื่อยๆทีละคู่ มีอภิกุ มีการเรียนรู้ทีละคู่ อันไหนดีอันไหนชั่ว บางทีก็กลับกัน เจริญมุนี เจริญมุนี อยู่ในเหตุปัจจัยอยู่ใน กาละ เทศะ ฐานะ

กาละนี้ เทศะนี้ ฐานะนี้ อย่างนี้ถูก กาละ เทศะ ฐานะ อย่างนี้ถูก มันไม่เที่ยง มันขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย เราเข้าใจอันนี้ได้ เราก็ก็นิยามมัน ถ้ามัน ถ้าเราเข้าใจอันนี้ไม่ได้นะ ว่าความไม่เที่ยง อะไรไม่เที่ยง อย่าไปนิยามมันถ้ามันว่าอะไรตายตัวหมด ถ้ามี 2 ไม่มีอะไรเที่ยง มี 1 ยังชะลอ แต่ยังไม่จริง จะเที่ยงจริงๆต้อง 0

มี 0 เท่านั้นเที่ยง นอกนั้น 1 ก็อาศัยชะลอ ไม่จบไม่ชัดไม่แย้ง อะไรกัน พอมี 2 ขึ้นมาเราก็มียุติภาณปัญญาว่า เมื่อไหร่ กาละอันไหนมันดีมันควร เทศะไหน ฐานะอันไหนมันดีมันควร ก็เอาอันนั้นเป็นมหาปเทศ 4 จบเลย อย่างนี้เป็นต้น

สุดท้ายทุกอย่างพระพุทธเจ้าทั้งห้ามทั้งอนุญาตเอาไว้แล้ว มีครบ แต่ตาม กาละ เทศะ ฐานะ มันไม่ได้อยู่เท่าเดิม กาละนี้ เทศะนี้ ฐานะนี้

เทศะ คือต่างภูมิประเทศ แต่ก่อนนี้ภูมิประเทศสมัยพระพุทธเจ้า มันไม่เหมือนกับตอนนี้แล้ว ยิ่งคนทุกวันนี้ฉลาดแกมโกงมากกว่า สมัยพระพุทธเจ้า โอ้โฮ ไม่รู้ก็ต่อ คนละฐานะแล้ว เพราะฉะนั้นจะไปเอามาตรการมาตรวัดของพระพุทธเจ้ามาจับกับยุคนี้ มันจับไม่อยู่หรอก จับไม่มันคั่นไม่ตายหรอกในยุคนี้ มันสุดดินเลย ขนาดรูรอดที่หมามันรอดเขายังออกไปได้เลย หนีออกไปได้เลย

ที่จริงรูดหมารูดนี้แสนนะ มันไม่น่าจะปล่อยให้รูดออกไปได้นะ ทำไมประเทศไทยปล่อยให้ออกไปได้ แสนนะ มัน หมายถึง สิ่งหนึ่ง

มันหมายง่ายๆว่า คนไปนี้ไปทางหมารูด ลึกเข้าไปกว่านั้นอีก ทำไมประเทศคุณแม่ช่องให้หมารูดเข้ามา หรือให้คนโง่ออก เข้า เอาละมันจะมากไป ไม่ต้องไปกล่าวอย่างนั้นก็ได้

สรุปแล้ว อาตมาบรรยายธรรมะมาทุกวันนี้จนกระทั่ง โอ้โห พยายามที่จะเปิดมุมมองที่เป็นมุมมองที่ละเอียดลึกซึ้ง จากฐานเดิมแน่นแหวะ แต่มีใหม่ขึ้นมาบ้าง ให้ได้อานิสงส์ในการฟังธรรมที่ลึกซึ้ง ทุกวันนี้ อานิสงส์ 5 ประการ ก็ยังมีต่ออยู่ ยังไม่หมด ตามอานิสงส์ 5 ประการ ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัส เพราะมันยังมีสิ่งใหม่ ที่ได้ฟังใหม่ แล้วเอามายืนยันให้รู้ใหม่ เป็นใหม่

เคยฟังแล้วไม่ได้รับฟังสิ่งใหม่ มันวนอยู่ที่เก่าแสดงว่า ทำไมคนอื่นเขารับรู้ได้ของใหม่ เรายังรับไม่ได้ก็เป็นธรรมชาติ อาตมาเคยอธิบายแล้วกำชับเรื่องนี้ไว้ในหนังสือ คนคืออะไรทำไมสำคัญนัก อยู่แล้วว่า อ่านแล้วมันไม่เข้าใจ มันวน คุณก็อย่าเพิ่งไปข้าม อ่านใหม่ พยายามทวนแล้วทวนอีก ยิ่งคุณปฏิบัติคุณก็จะรู้ว่า ที่มันยังไม่รู้ เพราะว่าภูมิมันยังไม่เพิ่มขึ้น นี่เป็นสัจจะของมัน

ถ้าเราเริ่มเข้าใจเพิ่มเติมขึ้น มีของใหม่ เข้าใจเพิ่มเติมขึ้น คำว่าของใหม่นี้ เราจะมีปฏิภาณรู้เองว่า ไอ้ที่ใหม่นี้มันคือใหม่ดีหรือใหม่ไม่ดี ใหม่ที่ลึกซึ้งหรือใหม่ที่ไม่ลึกซึ้ง ปฏิภาณมันรู้ณะ ในคน มันเข้าใจอยู่นะ อันนี้ฟังแล้วใหม่ เข้าท่านะ ไม่ใช่ใหม่ไปในทางดำหรือไปในทางเสื่อม ไปในทางที่ไม่ดี มันจะมีปฏิภาณเลือกที่ดีหรือไม่ดี ในคนเจริญหรือว่าคนไม่เจริญ คนไม่เจริญก็ไปเข้าใจสิ่งที่คิดว่าไม่

เจริญ ไปเข้าใจสิ่งที่ทูลจริตไม่เจริญ นั่นก็เป็นเรื่องจริงของแต่ละบุคคล

เพราะฉะนั้นเมื่อเห็นใหม่ มีสิ่งใหม่ แล้วทำให้เข้าใจเพิ่มขึ้น ไอ้ใหม่นี้ ไม่ใช่ ใหม่แล้วอะไรนะ ไม่ใช่ แต่เข้าใจเพิ่มขึ้น

เพราะฉะนั้นท่านถึงตีเปาะลงไปว่าทำให้ทิวลิปตรง คลายความสงสัยเสียได้ก่อน เข้าใจแล้วไอ้ที่มันข้องใจอยู่ก็คลายไปหมดไป ทิวลิปก็ถูก เพราะเป็นทิวลิป ทิวลิปไม่ใช่อยู่คงที่ ความเห็นความเข้าใจเป็นทิวลิปที่ว่ามันถึงไม่อยู่กับที่ มันถึงเจริญขึ้นเป็นส้มมาๆ ขึ้นเรื่อยๆ เจริญขึ้นเรื่อยๆ

จากทิวลิปตรงขึ้น จิตจึงผ่องใส จิตจึงเลื่อมใส จิตจึงสะอาด ประภัสสรขึ้นไปตามลำดับ จิตก็ประภัสสร

ภัสสรนี้ เป็นลูกสะใภ้ของคนที่นั่งอยู่ตรงนี้

_สู่แดนธรรม... สรุปตัวเลขคนฟังธรรมในศาลาวันนี้ รวมเป็น 948 คน ลดไปจากครั้งที่แล้ว 49 คน เพราะว่าพวกแพทย์แผนไทยก็กลับบ้านไปบ้าง... จบ